

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5310/2021
14.10.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Гордане Комненић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Пецикоза, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 73/21 од 21.04.2021. године, у седници одржаној 14.10.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 73/21 од 21.04.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 73/21 од 21.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду Прр 190/20 од 10.12.2020. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев па је обавезана тужена да тужиљи на име новчаног обештећења за неимовинску штету исплати 500 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом почев од 10.12.2020. године као дана пресуђења, па до исплате. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиље преко досуђених 500 евра до тражених 1.800 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом почев од 10.12.2020. године па до исплате. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 25.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности, па до исплате. Ставом четвртим изреке одбијен је захтев којим је тужиља тражила исплату законске затезне камате на трошкове парничног поступка од дана пресуђења до дана извршности.

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр 73/21 од 21.04.2021. године, ставом првим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, па је обавезана тужена да тужиљи на име новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року исплати још 300 евра са законском затезном каматом на наведени износ почев од 10.12.2020. године па до исплате, у динарској противвредности по средњем

курсу НБС на дан исплате, док је одбијен тужбени захтев у преосталом делу преко износа досуђеног овом пресудом до тражених 1.800 евра, односно за износ од још 1.500 евра са законском затезном каматом на наведени износ почев од 10.12.2020. године па до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке одбијена је жалба тужиље и потврђена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиље за новчано обештећење неимовинске штете због повреде права на суђење у разумном року. О овом праву тужиље и о висини тражене накнаде, судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано у предметима са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари, при чему треба имати у виду да се висина накнаде одређује у односу на правно или физичко лице коме је повређено ово право у зависности од околности сваког конкретног случаја. Указивање у ревизији на другачије одлуке Вишег суда у Београду, не указује нужно и на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер одлука о основаност захтева у овој врсти спорова, као и одлука о висини неимовинске штете зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд налази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете у овој правној ствари поднета је 09.10.2020. године, а вредност предмета спора је 1.800 евра.

Чланом 27. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/15), прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1) и да ревизија није дозвољена (став 3).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о поступку по тужби за новчано обештећење, у коме ревизија није дозвољена у смислу одредбе члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, то ревизија тужене није дозвољена против одлуке другостепеног суда којим је преиначио првостепену пресуду ни по одредби члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, јер специјално правило искључује примену општих правила.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић